

Més de
2.000.000
d'exemplars
venuts a tot
el món

Cor de vainilla

Cathy Cassidy

The
chocolate
box girls

Estrella Polar

Cor de vainilla

Cathy Cassidy

Traducció
d'Anna Llisterri

Estrella Polar

© del text: Cathy Cassidy, 2013
Títol original: *The Chocolate Box Girls. Sweet Honey*
© de la traducció: Anna Llisterri, 2017
© de les característiques d'aquesta edició: 2017, Grup Editorial 62, s.l.u.
Estrella Polar, Avinguda Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona
www.estrellapolar.cat
info@estrellapolar.cat
Primera edició: maig del 2017
ISBN: 978-84-9137-268-4
Dipòsit legal: B. 7.763-2017
Impress a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre és cent per cent lliure de clor i està qualificat com a paper ecològic.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).
Tots els drets reservats.

1

Somric i plego la nota amb compte, abans de tornar-la a desar a la butxaca de la bandolera. La meva germana més petita està com un llum, i jo també la trobaré a faltar, però sap tan bé com jo que els meus dies a Tanglewood s'han acabat. Ja l'he espiat massa vegades. Què voleu que us digui? Aconseguir que un amic entrés al sistema informàtic de l'escola per falsificar les meves notes i els informes escolars no va ser la millor idea que he tingut, i quan em van enxampar i expulsar de l'institut la cosa va quedar més o menys decidida.

Necessitava un bitllet per sortir d'allà, i el pare va estar a l'altura i me'n va proporcionar un: un bitllet a Austràlia, un nou començament, una manera de sortir de l'embolic que ha sigut últimament la meva vida. Qui no l'hauria acceptat?

El vol des de l'aeroport de Heathrow, a Londres, fins a Sydney dura vint-i-tres hores, i això és molt de temps per estar atrapada com el bestiar a la classe turista d'un avió. Em menjo l'estrany sopar prefabricat que ve en una safata i demano una copa de vi per acompanyar-lo, però l'hostessa simplement gira els ulls en blanc i em dóna un suc de taronja. Igualment, tot té gust de serra-dures, de manera que tant me fa. Ens aturem a Singapur per posar combustible a l'avió, però, fora d'una curta passejada per l'aeroport, no en puc veure res més. I llavors tornem a ser a l'avió i els altres passatgers badallen, tiren enrere els respallers dels seients i s'arrauleixen a sota de mantes polars primes tapant-se els ulls amb uns antifàços petits i ridículs, i els llums s'apaguen com si fos el final de la vida que he conegut fins ara.

Estic massa emocionada per dormir. Austràlia..., el país del sol, el surf i les oportunitats! Trec un quadern de dibuix de butxaca i gargotejo retrats en què estic volant entre les estrelles, amb un vestit d'estiu, ales de plomes i les meves botes de taló vintage.

Em poso els auriculars i miro dues pel·lícules seguides; llavors encenc el llum de damunt del seient i lleigeixo dues revistes. Com ja he dit, és un vol molt llarg. Vaig al lavabo i camino amunt i avall del passadís unes quantes vegades per fer exercici, com diuen que convé fer en els vols llargs; però l'hostessa que abans havia girat els ulls en blanc em mira amb molt mala cara, per tant torno a seure i intento tenir paciència.

Potser realment arribo a adormir-me, almenys un minut o dos, perquè quan me n'adono, els llums es tornen a encendre i a fora el cel és de color rosa amb la promesa de l'alba. Gairebé és el matí, hora de Sydney. L'hostessa em dona un esmorzar amb gust de serradures embolicat amb paper de plàstic transparent, però estic tan emocionada que no puc menjar res, i després ja ens estem cordant els cinturons i a punt d'aterrar. Per fi.

Quan trepitjo l'escala de l'avió i faig la primera mirada a la sortida de sol a Sydney, estic tan plena de felicitat que em sembla que podria explotar.

El pare m'espera a Arribades, bronzejat i somrient, elegant sense haver de fer cap esforç amb el seu vestit de lli gris. Deu tenir quaranta anys, almenys, però no ho sembla. Com sempre, atrau unes quantes mirades d'admiració de dones d'una certa edat, però el somriure del pare és tot per a mi. Corro cap a ell, arrossegant la maleta de rodes al darrere, i m'envolta amb una abraçada d'ós, rient.

—Com està la meva nena preferida? —pregunta, i jo sóc tan feliç que podria esclatar. He esperat molt temps per sentir aquestes paraules—. Anem a esmorzar? —proposa mentre agafa la meva grossa maleta com si no pesés gens—. Aquests vols són matadors i el menjar dels avions no val res. Anem a buscar-te alguna cosa decent!

A l'avió no he menjat pràcticament res, i ara de cop em moro de gana. Segueixo el pare a la zona delimitada per plantes d'un restaurant d'aeroport de categoria, i ell demana esmorzar per a tots dos, una cosa elegant amb ous escumats i salsa holandesa, suc de taronja acabat d'esprémer, melmelada i croissants.

—Bé —diu ell, tirant-se enrere mentre la cambrera s'afanya amb la comanda—. Ja hi som. Un nou començament a Austràlia! Com va la vida, Honey Tanberry?

Aixeco la barbeta. He ficat la pota, ho sé. He comès tants errors que costa decidir per on començar. Al principi feia campana a l'institut, deia mentides, sortia tota la nit amb un noi de la fira que es diu Kes i les males companyies dels seus amics. La mare tenia uns disgustos terribles, i jo me n'alegrava. Sí, en Kes era més gran que jo; sí, portava problemes. I què? Resulta que m'agraden els problemes.

També sóc bona provocant-ne. Es podria dir que he convertit els problemes en tot un art. Deia mentides, copiava, vaig deixar d'estudiar. Aleshores va arribar allò que deia, quan vaig convèncer un amic que entrés als sistemes informàtics de l'escola i «arreglés» les meves notes. Ens van descobrir, i la cosa es va acabar amb els serveis socials estudiant el meu cas, la mare plorant, les meves germanes cridant i l'imbècil del meu padrastre, en Paddy, passant-se la mà pels cabells i mirant-me tristament com si jo fos la que havia fet a miques la nostra família feliç, i no ell.

Sí, bé, tots sabem que la cosa no va anar així.

Tant és, perquè al final vaig aconseguir el que volia: el nou començament que supera tots els nous començaments. Una nova vida, amb el pare, a Austràlia.

He investigat. Sé que Austràlia és bonica, que hi fa sol, que no està feta malbé. És el lloc perfecte per començar de nou. També és el lloc on Anglaterra solia enviar els convictes, fa molt temps.

Em fa l'efecte que hi encaixaré perfectament.

—Tinc entès que tenies molts conflictes... amb la mare? —diu el pare, mentre fa un glop al cafè amb llet—. No tot era una família feliç, eh?

—Fa segles que no som una família —li dic amb contundència—. Des que vas marxar.

El pare només es posa a riure, però és veritat. Sap que jo no el culpo; el mal el va fer tot el que va passar després.

Quan el pare se'n va anar, tot el que era la família se'ns va escapar d'entre els dits i es va trencar com si fos de vidre. Vam intentar recollir les peces, tornar-les a enganxar, però simplement no podíem. L'únic que ho podria haver fet era el pare i, abans que en tingués l'oportunitat, va aparèixer en Paddy amb la Cherry, la seva odiosa filla robandvios, i allà es va acabar la cosa. El pare va acceptar una nova feina a Austràlia, i el meu somni que algun dia tornaria amb nosaltres se'n va anar espectacularment a fer punyetes. Una família trencada, ara sense cap esperança de poder-se arreglar.

—La vida continua —diu alegrement el pare—. Sé que no sempre t'he pogut fer costat. M'adono que per a tu han sigut durs, aquests darrers anys.

—Una miqueta.

No és que no m'hi esforçés tant com vaig poder: vaig tirar confeti al casament, vaig somriure a en Paddy quan sèiem a taula a l'hora d'esmorzar, vaig resistir l'impuls de bufetejar la tramposa i mentidera de la Cherry. Feia veure que tot anava bé, però no hi anava, i sabia que tard o d'hora aquella comèdia s'havia d'acabar.

Tot se'n va anar en orris i la situació pintava molt malament; llavors el pare em va llançar un salvavides i ara sóc aquí, enviada a Austràlia, com una jove convicta moderna. Aniré a una escola privada que sona com una barreja entre un campament per reformar noies esgarriades i un paradís «hippiós» i ecològic, amb suport psicològic i tutories individualitzades per ajudar-me a passar com a mínim uns quants exàmens.

—Aquí les coses aniran millor —diu el pare—. Començaràs de zero. Tu ets la meva nena, Honey: sé que te'n pots sortir, capgirar la situació. D'acord?

—D'acord —assenteixo.

Bé, potser sí.

Simplement m'alegro de ser aquí, de passar pàgina i de tenir una última, ultimíssima, oportunitat de posar ordre a la meva vida. Estic decidida a fer que surti bé. Digueu-me cínica, però de vegades és més fàcil apar-

tar-se d'una vida feta un caos que quedar-se i arreglar el que s'ha trencat. Això no vol dir que no m'estimi la meva mare i les meves germanes...; me les estimo molt. El que passa és que no puc formar part d'aquesta família amb la imatge renovada que han muntat.

Començar de nou... El pare sempre ho ha sabut fer bé, això, i el meu pla és fer el mateix.

—T'assembles molt a mi, saps, Honey? —diu el pare mentre es va menjant l'esmorzar—. De jove, jo també era una mica rebel. Vaig tenir uns quants dalta-baixos, amb uns quants canvis d'escola, fins que vaig posar seny. Tu i jo ens assemblem força.

Somric. Vull assemblem-me al pare, qui no ho voldria? Té confiança, carisma, es fa notar. Té com una mena de màgia: quan et mira, tens la sensació de ser l'única persona en tot el món sencer. Et sents especial, elegida, privilegiada.

Quan era petita em sentia sempre així: era la preferida del pare. Llavors se'n va anar i tot es va convertir en pols. Sense el pare, a Tanglewood, tot era fred, buit i sense vida.

Aquí serà diferent.

El pare em va dient coses de la casa, la piscina, la platja que hi ha a prop. M'explica que Sydney és la ciutat més bonica que coneix, i com m'ajudarà a explorar-la, i com aprendré a estimar-la jo també.

Però gairebé m'oblido de tot quan el pare comenta, amb tota la naturalitat del món, que a l'elegant bunga-

lou amb piscina al costat de la platja no hi viurem només ell i jo. Serem ell, jo i la seva nòvia, l'Emma. Em xiulen les orelles i durant un moment tot em sembla fred i boirós. Podria ser culpa dels canvis d'horari, però crec que no. Entre la boira, les paraules del pare se'm fiquen al cervell.

—L'Emma és encantadora —diu com si res—. Segur que us entendreu molt bé!

Emma. El nom em sona d'alguna cosa, però penso que només és la situació que m'és familiar. La desil·lusió em fa una bola a la panxa, punxant i amarga. He estat alguns anys sense el meu pare i el cert és que ara no tinc gens de ganes de compartir-lo.

Es veu que he travessat mig món per allunyar-me d'un padrastre empipador, i resulta que m'ha tocat una mena de madrastra.

Això no formava part del pla.

Cherry Costello <cherryflordecirerer@chocolatebox.co.uk>

per a mi

Espero que hagi aterrat bé. És estrany, però la casa sembla buida sense tu, com si hi faltés alguna cosa. Tu i jo no sempre estem d'acord, Honey, però et dic sincerament que mai no he volgut que fóssim enemigues. Sé que creus que el pare i jo no hi tenim lloc, a Tanglewood, però si ens donessis una oportunitat potser canviaries d'opinió. De debò que em sap molt greu el que va passar amb en Shay, i tu ho saps. Espero que algun dia puguem ser amigues.

Petons, Cherry